

"Bir Baba Hindi" Süha

Günü sınırlarımızı aşmış bir tezahüratımız var: "Bir Baba Hindi / Hey de Yallah / Falancaya Bindi / Hey de Yallah!" diye uzayıp gider. Bu tekerlemenin mucidi "Babahindi Süha" halen 78 yaşında ve İstanbul Göztepe'de yaşıyor (yaşıyordu, 2004 yazında ne yazık ki öldü). Onun gerçek adı Seha (Süha) Erge'ydi. Babahindi makarasını İstanbul Erkek Lisesi'nde öğrenirken icat etmişti. Elinde yarım metre uzunluğundaki kayna zırlıtısıyla sahaya çıkar, bir orkestra şefi gibi kalabalıkları coştururdu. Onun varlığını (Cem Atabeyoğlu'ndan) ve sağlık içinde hayatta olduğunu (Bilge Tarhan) öğrenir öğrenmez evinin yolunu tuttuk. Söyleşi Haziran 2002 sonunda Çemenzar'daki evinde gerçekleşti.

1924 İstanbul doğumluyum. Semtim Biçki Yurdu, yani Çemberlitaş. İlkokulu Nişantaşı'nda 246 sıra numarası ile bitirdim. Altıncı sınıfta İstanbul Erkek Lisesi'ne naklettim. İlk velim Şişman Şükrü diye bir coğrafya öğretmeniydi. Ortayı orada bitirdim. Üç sene İstanbul Erkek Lisesi'nin merasim bandosunda trampet şefiydim. İzci kolunda ise oymak beyi. Hiç unutmam, Galatasaray ve Haydarpaşa liseleriyle daimi bir rekabet halindedik.

Bandoda solaçık Kadırgalı Cafer vardı. Bir de Cem Atabeyoğlu'nu hatırlıyorum. Bandonun en arkasında yürürdü. Benim işim gücüm makara sarmaktı. Çok güzel kekeme taklidi yapardım. Mesela bir alay arkadaş muhallebiciye giderdik. Başlardım "Keş keş keş", güya keşkül diyeceğim, arkadaşlar gülmekten kırılırdı, garson da tabiatıyla illet olurdu.

En önde yürüten baş trampetçi "Bir Baba Hindi Hey Allah" teranesini bulup herkese kabul ettiren Seha (Süha) Erge. Yer, İstanbul Erkek Lisesi avlusu.

Bayramları Taksim'de yapılan resmi geçitlerde önde geçmek bir marifetti. Bandoları 'tambur-majör' idare eder, püsküllü süslü esasını havaya atar tutar malûm. Ama öğretmen İsmail Hakkı Bey, -öyle sıkı, öyle tempolu, öyle melodili çalışıyordum ki- beni baş trampet seçti, tambur-majör yerinde en önde beni yürüttü. En önde olmak, ama marifette en önde olmak o devirde çok önemliydi. Mesela, İstanbul'un Kurtuluş Bayramı Ankara'da da kutlanırdı, İstanbul liselerini temsilen giden bandonun şefi seçilmiştim. Bende hava bin beş yüz.

Ankara Kız Lisesi'nde misafir edilmiştik. Bayram diye, misafiriz falan diye yanında zerdeyle hindi dolması ikram ettiler. Masanın üzerinde nar gibi kızarmış hindiye görünce ağzımın suyu aktı, kendimi tutamadım "Ooo bir baba hindi" diye bağırdım. Benden sonra arkadaşlar, "Heey Allah" diyerek arkasını getirdiler.

"Bir Baba Hindi / Hey de yallah! / Olsa da şimdi / Hey de yallah! / Pilav da zerde / Hey de yallah / Kaşık da nerde / Hey de yallah / Gideriz billa / Hey de yallah / Şampiyonluğa

billah / Hey de yallah / ...'e de bindi / Yallah yallah / Hey Allah!..”

Nokta nokta geçen yerde rakibin adını söylerdik.

Ben de acayip ses vardır. Baksana şu gırtlığa. 'Bir Baba Hindi'yi çektim mi, ardından 'hey de yallah' diye stadyum gürlendi. Maçtan önce santra yuvarlağına girer, aynı anda tribünleri maestro gibi idare ederdim. Numaralı kalkar, açık tribün otururdu. Bu terane o kadar tuttu, o kadar tuttu ki, 1948 Olimpiyatları'nda Londra semalarında bile Bir Baba Hindi hey yallah diye inlemişti. *Yeni Sabah* gazetesinde Necati Bilgiç'in bir yazısı vardı "İstanbul'dan Londra'ya uzanan terane" diye. Bizim dört güreşimiz vardı Londra'da. Nasuh Akar, Gazanfer Bilge, Yaşar Doğu, Celal Atik. Önlerine geleni tuş ediyorlardı. Galatasaraylı kardeşler Reha ve Bülent Eken orada bir baba hindiye çekiyorlar.

1975'e kadar kesintisiz Baba Hindi çektim. Ta ki enfarktüs oluncaya kadar. Doktor "kalbin rahatsız" deyince üzülmedim de, "Baba Hindi çekemezsin" deyince yıkıldım. O gün bugündür de hayatımın tadı tuzu kaçtı. Çünkü ben bu teraneyi 1939'dan beri çekiyordum, 75'e kadar bindirmişim. Benim İstanbulspor'dan sonra esas takımım Fenerbahçe'dir. Sicil numaram: 971, esas numaram: 223. Halen Divan Üyesiyim. Küçükken rahmetli babam, "Sen bundan sonra Fenerbahçeli olacaksın" dedi. "Niye?" dedim, "Çünkü işgal kuvvetlerini en çok yenen takım Fenerbahçe'dir de ondan" dedi. Hakikaten o kara günlerde yüzümüzü güldüren tek takım Fenerbahçe'ydı. Öyle Fenerliyimdir ki, rahmetli İslam Çupi dahi, "Fenerli olmayı senden öğrendim" diye bana iltifat etmiştir. Fenerbahçe'nin İstanbulspor'la yaptığı maçlara gidemezdim. Sarı-Siyahlıyız da aynı zamanda, ekmeğini yemişiz, sıralarında büyümüşüz. Sarı-Siyah bir mabet bizim için. Hangi tarafı kışkırtacaksın?

Ben kaba gürültüden, itiş kakıştan hiç hazzetmem. Küfür kâfir de yoktur bizde. En büyük küfür olarak "Hişt hişt hakem bey, anlarsın ya" diye bağırırdık. Taraftarlık statta olur, dışarıda hep kardeşiz, arkadaşız. Mesela benim en iyi dostlarım Beşiktaşlı'dır; Baba Hakkı, İskender Sazak, Arap Sadri beraber içerdik. Galatasaray'ın eski başkanlarından Ali Uras da çok iyi ar-

kadaşlarımdan biriydi. O Kabataş Lisesi'ndendir. Orda basketciydi. İşte söylüyorum, en iyi arkadaşlarımdan birisi Çengel Hüseyin'di rahmetli, öbürü Vefalı Piç Mehmet. Biz Fener-Beşiktaş maçından çıkardık, Hüseyin'le gezerdik. Kasap Ali, Murat daha kimler kimler.

Bir de başka terane uydurmuştuk; "Çat çat cici bey, çat çat cici bey, okey okey" diye. 1960'ta Cemal Gürsel Kupasını aldığımız zaman deniz tarafındaki kaleye Lefter atmıştı golü. Maçtan sonra tabii herkes sahaya koştu. Mikro Mustafa'yı kucaklayıp omuzlarıma aldım. Hiç unutmam, Fenerbahçe-Gençlerbirliği maçı vardı, 3-3'lük. Orhan Şeref Apak'la bahse girdik. O Fenerbahçe'ye inanmıyordu. "Gençleri yensin, memleketi terk ederim" dedi. Bu sözü bende pek fena etki yaptı. Ve Fener de Gençleri yenemedi, berabere kaldı. Kadroda Küçük Fikret, Laysmen Nejat vardı. Eskiden yan hakemlere laysmen derlerdi. Nejat'ın adı buradan geliyor. O maçta hakemlere çok fena konuştum. Tutup Beşiktaş Karakolu'na götürdüler. Yalnız ben karakolluk olmadım, futbolcular da hakemle takıştılar. Rahmetli kayınpederim Hasan Öziş geldi, beni karakoldan aldı. Kendisi aynı zamanda Fenerbahçe'nin ilk üyelerinden, Öziş Ecza Deposu'nun sahiplerinden. Ondan sonra Büyük Fikret de (Arıcan) karakoldaydı. Polisler "Niye geldiniz?" diye kayınpedere soruyorlar, o da "Damadı almaya geldim" deyince, hep birlikte gü-lüyorlar tabii, "Hasan Bey" diyorlar, "başka damat bulamadın mı?"

Bugün 1936 Berlin Olimpiyatları'na giden kadroyu sayın deseler çok kişi bilmez. Ben sayarım: Cihat, Yaşar, Hüsnü, Mehmet Reşat, İzmirli Hakkı, Sait Altınordu, Fevzi, Niyazi, Gündüz, Rebi ve Fikret. Norveç'le oynadık ve 4-0 yenildik.